

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancta Communitas, In Paupertate religiosa inviolata

Wissingh, Anton

Coloniae Agrippinae, 1699

Cap. V. De veris divitiis Religiosorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49611](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49611)

tant Deo, fugienda sunt ex toto corde divitiæ; quas qui habere volunt, sine labore non querunt, sine difficultate non inveniunt, sine cura non servant, sine anxia delectatione non possident, sine gravi dolore non perdunt. -- Ac sic census iste terrenus eis, à quibus vitiosè diligitur, non est voluptatum materia, sed dolorum. h. i.

CAPUT V.

De veris divitiis Religiosorum.

Q. 1. Quænam sint veræ divitiæ à Religioso a-
mandæ. R. 1. S. Gregorius: sola divitiæ veræ
sunt, quæ nos virtutibus divites faciunt. h. i.

R. 2. S. Prosper in Regula Solitariorum lc. ci-
tatus, sic respondet. Illa nobis ambiendæ sunt divi-
tia quæ nos ornare possint pariter & munire; quæ
nos etiam contra impetus hostiles armant, à mun-
do disterminant, Deo commendant, ditant animos
nostros atque nobilitant: nobiscum sint, intra nos
sint. Divitiæ nostræ credendæ sunt pudicitia, justitia,
pietas, humilitas, mansuetudo, innocentia, puritas,
prudentia, temperantia, & super omnia charitas,
quæ nos facit Deo & hominibus caros, vitiorum impo-
tentes, sæculi contemptores, ac bonorum omnium
sectatores. Hæc sunt non omnium, sed Sanctorum
sola virtutes; non divitum superbiorum, sed humi-
lium pauperum facultates, patrimonia cordium,
divitiæ incorruptibiles morum, quibus non abun-
dant, nisi qui illis carnalibus ex corde renuntiant
h. i.

O

R. 3. Ex

R. 3. Ex eodem ibid. Bona externa quamvis sint bona utique à Deo creata; tamen quia sunt bonis malisque communia, studeat ea spirituales viri contemnere, quò possint ad illa incomparabiliter meliora, quae sunt bonorum omnium propria, pervenire. Quoniam non est tale bonum quod habent & mali, quale illud, quod non habent nisi boni. Corporale bonum quando habent iniqui, ipsorum est premium: quando habent iusti, non est ipsorum premium, sed temporale solatium. Item boni temporalis amissio fit exercitium iusti, & in iusti supplicium; quia & iustus desiderio celestium captus, omnia temporalia sive habeat, sive amittat, omnino non sentit; & iniquus, qui cum delectatione habuit, sine dolore non perdit. h. i.

Q. 2. Quenam optima possessio Religiosi. R. Quòd Dominus Deus. De qua possessione sic Prosser ait cit. c. 6. Regul. Solitar. Quemcumque ergo possidendi delectat ambitio, Deum, quem colit, qui omnia possidet, expedita mente possideat; & in eo habebit, quaecumque sanctè desiderat. Sed quoniam nemo possidet Deum, nisi qui possidetur à Deo, fit ipse primitus Dei possessio, & efficitur ei Deus possessor & portio. Deinde quid ultra querit, cui omnia suus conditor sit? aut quid ei sufficit, cui ipse non sufficit? Quòd si quippiam aliud habuerit praeter Dominum, pars eius Dominus non erit, v. g. si aurum, si argentum, si possessiones, si variam suppellectilem; cum istis partibus Dominus pars eius fieri non dignatur. Si ergo, inquit Hieronymus, pars Domini sum (pars mea Dominus. Thren. 3. 24.) non accipio partem inter ceteras Tribus, sed quasi

quasi Levita & Sacerdos vivo de decimis, & altari deserviens, altaris oblatione sustentor, unde habens victum & vestimentum, his contentus ero, & nudam crucem nudus sequar. h. i.

Q. 3. In quibus consistat compendiata perfectio Monachi expropriati.

R. S. Columbanus in fine Regulæ suæ talem ab eo exigit. *Monachus in monasterio vivat sub unius disciplina Patris consortioque multorum, ut ab alio discat humilitatem, ab alio patientiam: unus eum silentium, alter doceat mansuetudinem. Non faciat, quod vult; comedat, quod iubetur, habeat quantum acceperit, operis sui pensum persolvat, subjiciatur cui non vult, lassus ad stratum veniat, ambulansque dormitet, necdum expleto somno surgere compellatur. Passus injuriam taceat: Prepositum Monasterii timeat ut Deum, diligat ut parentem: credat sibi hoc salutare, quidquid ille preceperit: nec de majorum sententia judicet; cuius officium est obedire, & implere quæ jussa sunt, dicente Moysè: audi Israel. h. i.*

Q. 4. Quid de iis, qui in officio constituti sibi provident privatim &c.

R. de illis S. Pachomius in epist. *Monasteriorum Principes operati sunt iniquitatem in sportellis suis: gladius perditionis ipsorum sub axella eorum. h. i.*

NB. Religiosi pecuniosi vocant pecuniam gladium suum; & hoc valde ineptè & perversè, si magis confidant in pecunia, quàm in Dei timore, regulari vita, bona conscientia, & filiali de Deo confidentia &c.

Q. 5. Quàm indecens sit , Religiosum frequenter loqui , cogitare , aut tractare de nummis.

R. 1. Id satis demonstrat *Sanctus Hieronymus* , *Epist. 13. ad Paulin.* dicens : *Monachum , quem senseris tibi aut semper , aut crebrò de nummis loquentem (exceptâ eleemosynâ , qua indifferenter omnibus patet) institorem habeto potius quàm Monachum.* h. i.

R. 2. Turpe est Religioso , & valde ignominiosum , sedari pecunias , de quo *S. Bonav.* , in 16. *Luc.* *Qui volunt divites fieri , incidunt in tentationem , & in laqueum diaboli. (Tim. 6.)* quia ratione dilectionis terrenorum incrassatur & prae gravatur spiritus , ut non possit pervenire in sublimia regna caelorum. Propter quod dicitur : *facilius est , camelum per foramen acus transire , quàm divitem intrare in regnum caelorum , Matth. 19.* Hoc explicans *Beatus Marcus* dicit : *Filioli , quàm difficile est , confidentes in pecuniis in regnum Dei introire.*

h. i.

